

ROBERT TAKARIČ

Udario me
PUBERTET
u **GLAVU**

ilustrova
Tihomir Čelanović

■ Laguna ■

copyright© 2016 Robert Takarič
copyright© 2016 ovog izdanja Laguna

Na jednom običnom školskom zidu napisao sam svoj prvi grafit. Pisao sam ga kredom koju sam ukrao iz kabineta za matematiku. Nisam mislio ništa loše. Napisao sam:

OVAJ GRAD JE
SUPER
JER U NJEMU ŽIVI
ZORICA!

Videla me je ona Žuta koja mi ne predaje ništa, ali na nesreću zna da idem u tu školu. Pozvala je nekoga mobilnim i već me je u narednom trenutku uhvatio domar čika Nikola i priveo me u zbornicu. Tamo su našli razrednu, koja je baš tad našla da užina i bila je strašno ljuta jer je prekidamo. U ruci je držala parče kolača, a šećer u prahu joj je iscrtavao brkove. Izgledala je kao Kraljević Marko. Odnosno, bila je kombinacija Marka i dobre vile sa lepom plavom frizurom.

– Šta si opet uradio, nesrećo jedna?!? Zašto mi ga dovodite u ovako odsudnom trenutku? Nemoj samo da moram da padnem u nesvest! Ne znam ni koliko ima do zvona. Jao, Nikola, a ti mi nisi podmazao onaj moj šifonjer! Znaš šta radi? Plače od muke kada ga otvaram. Deca se smeju – završila je.

Nismo znali ko prvi treba da joj odgovori. Ja, koji sam zgrešio i pisao po zidu, ili čika Nikola, koji nije podmazao rasplakani šifonjer.

– Pisao je po zidu. Uhvatio sam ga po dojavi nastavnice likovnog. Žute... ovaj, žene iz likovnog – zbunio se čovek.

– Pa čime si to pisao, Zvezdane? Je l' to može nekako da se obriše? Nisi valjda sve tamo obo-

jio? Uh, bre, gde uvek moj razred pravi ovakve gluposti – pitala je i odgovarala u nizu.

– Nastavnice, ja sam to običnom kredom, a ne znam tačno ni zašto sam to radio – branio sam se. – Samo je u moj život ušla jedna Zorica. Ništa više. Nisam umeo da objasnim šta se desilo i zašto se baš tako desilo.

– Nikolaaa... pa da li si ti... Nikolaaa... huuu... umesto da si srećan što nam deca pišu i po zidovima i što vežbaju pisanje...

– Ali koleginice...

– Ne vidiš da je ušao u pubertet? Ti, kao, nikad nisi bio tamo? Šta izvodiš? Ponašaš se, Nikola! Ja sam već pomislila da je žvrljao nekim sprejom. Da je nacrtao direktorku škole ili da je pisao protiv nastavnice fizike. A on se, srce moje, zaljubio. Hajde ti, idi tamo i dovrši tu poruku za tu Milicu, ili kako li se već zove. Nikolaaa... mislim... – pa se okrenula i otišla da završi započeti kolač.

Pustio me, ali nekako nerado.

Nisam ni stigao do vrata zbornice, a tetkica je već uvodila novu žrtvu sa velikog odmora. Klinac je držao neku granu i plakao kao da su mu gusari oteli sestru od tetke.

– Opet ovaj! Zapamtila sam ga. Lomio je „trojku“ i vikao je na Cicu.

– Nisam ja kriv. Samo sam hteo da skinem mačku. Grana mi je ostala u uuu... – nije mogao da nastavi.

Jadna školska mačka! Koliko je samo puta bežala na to drvo i koliko su samo puta deca lomila granje kako bi je spasila! Zaboravio sam na mačku.

I dalje mi je u glavi odzvanjala ona rečenica.

Ne vidiš da je ušao u pubertet?

Iskreno, tada sam prvi put čuo da sam u pubertetu. Ceo dan sam istraživao i čitao sam razne sajtove. Na kraju dana bio sam tamo gde sam bio i na početku. Shvatio sam da su se u meni desile neke promene i da mi rastu dlake. Mnoge stvari mi nisu bile jasne.

Zašto mi ovo niko nije rekao do danas? Nije da me zanima, ali mogao sam da se pripremim. Da bar jednu dlaku dočekam! Stvarno nema smisla! Inače, i moj drug Pera, čije je pravo ime Petar, nikad nije čuo za tu bolest.

– A sad, kad smo ušli u to, šta će sad biti sa nama? Je li to, onako, opasno? – pitao je.

Slegnuo sam ramenima. Šta da mu kažem? Valjda nije toliko.

Mada se svašta može pročitati.

Pubertet (lat. *pubertas*, *pubes*: zrelost,
stidne dlake)

Glavne uloge u priči

O NAMA
P I NAŠEM
PUBERTETU:

JA

MOJ DRUG PERA
MOJ DRUG NIDŽA
MOJA ZORICA
I MOJA NEVENA.

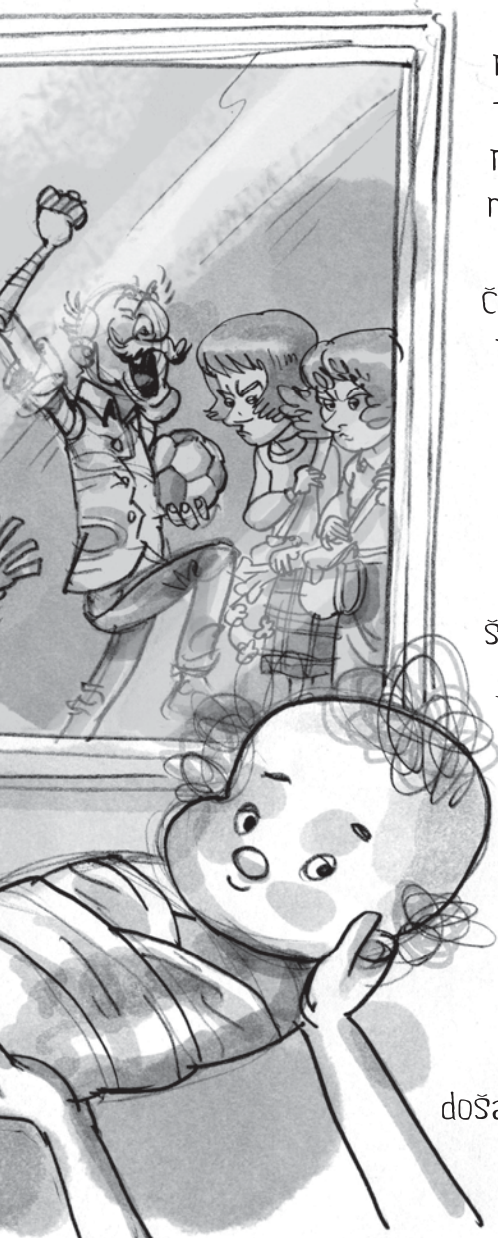
Ostali imaju sporedne uloge.

Kada još ništa nisam znao

ETO, DOBIO SAM BRATA!

To smo mi! Stojimo tako s druge strane prozora i čekamo da nam pokažu brata. Tu smo svi, osim mame. Mama ga pokazuje!

Nisam se nešto posebno proslavio na ovoj fotografiji, pošto čačkam nos. Sline ne jedem. Majke mi!

A i kada ga čačkam, čačkam samo kada sam nervozan. Inače sam ja jedno jako fino dete. Stvarno!

Taj u sredini, to je Joca, moj tata, a onaj iza je isto Joca, samo što je moj deda. Dosaduje s onom fudbalskom loptom. Jeste, evo, beba će odmah da izade i da napravi nekoliko triblinga! Možda uspe i da pogodi gol! Jooj, deda!

Tako je bilo i kod mene, odnosno kad je meni došao u posetu. Predložio je

da mi daju ime Crvena zvezda. Kad su ga pogledali, onda je dodao i onu drugu rečenicu.

- Pa dobro de, može i samo ZVEZDA.

Postao sam ZVEZDAN. Eto!

Krajem dana, majka je prelomila i rekla da je rodila još jednog Jocu.

Neka ga!

One dve s desne strane su mi sestre, srećom od tetke. Užas! Koliko vidim, nisu zadovoljne pri-
novom. I više od toga! Nezadovoljne su!

Tamo iza mene je baka, mamina mama.

Ona s naočarima je tetka. Obično tako, gri-
cka prste. Ili nokte?! Ne smem da je pitam. Nije
pristojno!

Ona tamo skroz... nju u životu nisam sreo.
Biće da nije iz ove priče.

Ovaj, hteo sam da kažem da sam se silno
obradovao bratu! Toliko se radujem da to nije
normalno. To je iznad svega do sada doživljenog.
Jedino što u ovoj silnoj radosti tražim je sle-
deće:

1. Da se ja kao ličnost i dalje poštujem! I cenim!

2. Da ne menjam ukakane pelene, jer to
nije moj posao.

3. Brat može da plače, ali ne previše.
Takode, zabranjeno je da plače u perio-
du između 22h i 7h ujutru, jer tada ot-
prilike spavam.

4. Neispavan mogu svašta da izazovem, rećimo rušenje moje drage škole ili prosipanje čaja i tome slično.

5. Moja soba je i dalje, ako se ne varam, moja. Njemu, tom liku, dogradite nešto pristojno!

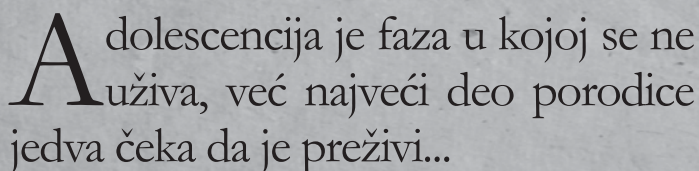
6. U toku poslepodneva ima tako momenata kad učim. Molim da... u stvari, ništa! To su tako retki momenti da ih u daljem tekstu neću ni spominjati.

7. Molim da se mama vrati iz porodilišta, jer baka kuva za komšijske mačke. Otkad ona kuva, mačke iz komšiluka su se toliko ugojile da je to neverovatno. Ne mogu više ni da potrče. Meni dode žao te hrane koja je skuvana za mene, ali bolje i one da pojedu nego da se baci.

Drugih primedbi i predloga nemam. Ili ne mogu da ih se setim! Nenadano sam ušao u ovu fazu života!

Kao da sam u nekoj drugoj dimenziji!

A dolescencija je faza u kojoj se ne uživa, već najveći deo porodice jedva čeka da je preživi...

(odlomak iz novina)

Mama je juče rekla da sam strašan i da jedva čeka da izadem iz puberteta. Pošto je ona adolescencija jako opasna po život, ne znam šta onda čeka?!? (dodao JA)